

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682687808/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Gangen Muurværk, men snart hvælvede sig kun de kantede Fjeldstykker rundt om; vi steg dybere og dybere ned. Bjergmænd med deres Lamper mødte os; »Glück auf!» var den gjensidige Hilsen, medens Alt rundt om var stille som i Graven. Gangene her syntes at være af Malm; Ertset skinnede snart grønt, snart kobberrødt frem i Stenen. En Kjøbmand fra *Goslar* var fulgt med mig, jeg holdt mig fast til ham, skjøndt der kun var et smalt Bræt at gaae paa. Vi maatte lidt bøie os ganske dybt for de nedhængende Fjeldblokke; den ene Gang krydsede den anden, og Føreren syntes ofte at blive reent borte for os. Med eet brusede det over vore Hoveder, det var, som hele Bjerget styrtede sammen. Jeg sagde ikke et Ord, men knugede mig fast til min Ledsager, der nu fortalte mig, at det var en Sluse oven over man aabnede, der satte et Hjul i Bevægelse, hvorved Ertstykkerne bleve heisede op fra de nederste Gruber.

En Afgrund aabnede sig ved Siden af os. Vi kunde ved Lampelyset ikke oversee det hele, store Hjul, som Vandet brusede ud over. Jeg veed ikke ret om dette eller de store Grotter, hvor Ertset blev arbejdet løs ved Ild, var mig det mest Maleriske. De røde Flammer sloge høit iveiret og belyste de sorte Bjergmænd rundt om; jeg lænede mig op til Klippevæggen og begyndte at vænne mig til den fremmede Verden, der just var skøn ved sin hele Frygtelighed.

Det er dog en underlig Modsætning der er imellem Sømandens afveklende og Bjergmandens eensformige Liv. Med svulmende Seil flyver han over det herlige Hav fra Kyst til Kyst; lystigt vrimler det i den fremmede Havn af travle Mennesker. Snart blæser der en Storm, saa Masten styrter og Skibet kastes som et Legetoi omkring af de stærke Bølger, snart er det igjen blikstille, og han hviler sig høit oppe i Mastkurven og seer ud i det grændseløse Rum, mellem Hav og Himmel. For Bjergmanden derimod glider den ene Dag som den anden. Dybt nede i den sorte Grube sidder han ved sin Lampe og hamrer Ertset ud af Bjerget, stille og halvdunkelt, som her i hans Hjem, bliver det ogsaa i hans Indre; kun Søndagen bringer nogen Forandring, da tager han en bedre Dragt paa, gaaer i Kirke og seer Solen skinne mildt ind i den og i sit Hjerte. Maaskee kommer han ogsaa om Eftermiddagen ind til *Goslar*, hører der Aviserne, og tænker saa paa, hvor underlig Folk storme derude i Verden; vil maaskee ogsaa, dersom han endnu er ung, flyve derud og tumle sig imellem de andre, – men Mandag sidder han dog atter dybt nede i Gruben ved sin Lampe